

ת"פ 18095/05/14 - מדינת ישראל נגד יעקב מימון

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 18095-05-14 מדינת ישראל נ' מימון
בפני השופט דינה כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב מימון

הנאשם

נימוקי הכרעת דין מזכה

בהמשך להכרעת הדין מיום 6/11/16, המזכה את הנאשם מן העבירות בהן הואשם (לענין עבירת איום- מחמת הספק), להלן נימוקיי:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ולפיו יוחסו לו שתי עבירות. האחת, עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והאחרת, עבירת ניסיון תקיפה סתם לפי סעיף 379+25 לחוק העונשין.

2. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 18/1/14 בשעה 17:30 או בסמוך לכך, בתחנת דלק YELLOW על כביש 4 סמוך לכפר סילבר, ניטש ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת על רקע סירובו לשלם תשלום עבור שירותי תדלוק. בהמשך ועל רקע האמור, החל הנאשם לגדף את המתלוננת וכן איים בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה באומרו: "**אני אתפוס אותך, אני אפוצץ אותך במכות, אני אדאג לפטר אותך את לא מכירה אותי**" בכוונה להפחידה או להקינה. עוד בהמשך, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת שלא כדין בכך שאחז בקופסת שוקולדים והשליכה לעבר המתלוננת אולם לא פגע בה.

3. בתשובת הנאשם לאישום, כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו וטען כי הוויכוח נסב על היעדר רצונה של המתלוננת ליתן לו שרות וכי המתלוננת מצדה גם קיללה וגידפה את הנאשם. לענין השלכת השוקולדים הנאשם הודה ש"**אחז בקצת ממתקים אבל השליך אותה לעבר המתקן שלה ולא לעבר המתלוננת**". לענין האיומים המיוחסים לו, הנאשם כפר.

4. בישיבת הוכחות מיום 25/9/16, העידו מטעם המאשימה המתלוננת, הגב' עטרה ארביב, מתדלקת

נוספת שנכחה במקום, הגב' דריה ז'ינצ'וק וגרושתו של הנאשם שנכחה בסמוך, הגב' עירית מימון ואילו הנאשם העיד לעצמו.

אין חולק כי במסגרת פנית הנאשם לשרות בתחנת הדלק, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת עטרה על רקע חוסר שביעות רצון של הנאשם מן השרות שביקש. כאמור המחלוקת העובדתית נסבה על עצם האיומים וניסיון התקיפה.

5. בעדותה מסרה המתלוננת כי בעת עבודתה בתחנת הדלק במקום, במהלך משמרת ערב עם שותפתה לעבודה דריה, יצאה להפסקה דרך יציאה אחורית ושותפתה לעבודה עמדה בקופה. כשהגיע הנאשם, ביקש קפה הפוך ושרות תדלוק בערך כספי של 200 ₪. מאחר שהצטברו לקוחות בקופה, שבה עטרה לאזור החנות, נכנסה לקופה כשדריה מכינה עבור הנאשם את הקפה. הנאשם זעם מדוע לא פתחה את משאבת הדלק והיא השיבה לו שיש לשלם מראש. מכאן התפתח ויכוח לעניין פתיחת משאבת הדלק (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 5, שורות 19-26). בעת הזו החלו קללות וגידופים ולפי עדות המתלוננת הנאשם איים עליה באומרו **"אני אתפוס אותך אחרי המשמרת ואני ארביץ לך, אפרק אותך"**.

לפי עדותה של עטרה, נכח במקום לקוח נוסף בשם שיראל, שהינו קצין משטרה בהכשרתו אמר לנאשם: **"תירגע, אני קצין במשטרה"**. הנאשם בתגובה קילל וגידף אותו. הקצין אמר לעטרה לרשום את מספר הטלפון שלו במידה ותרצה שיצהיר נגדו, וכך עשתה (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 6, שורות 1-18). בדיעבד התברר כי רשמה מספר שגוי ולכן התביעה לא הצליחה לאתר את הקצין.

בהמשך סיפרה המתלוננת כי הנאשם לוה בילדיו, שכאשר החל לקלל, הם החלו לבכות ואז הנאשם חטף לילד את חטיף השוקולד שהיה בידו וזרק עליה וכן תפס שוקולדים שהיו בקופסאות שליד הקופה, זרק לעברה אך לא הצליח לפגוע בה. לקוח נוסף שהיה במקום תפס אותו וניסה להרגיעו (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 6, שורות 18-28). לדבריה, בשלב זה לקוחות נוספים במקום ניסו להרגיעו ואמרו **"זה כבר גובל בתקיפה"** (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 7, שורות 14-16).

במועד זה, הנאשם עזב את המקום יחד עם גרושתו וילדיו, מבלי לתדלק את הרכב (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 7, שורות 6-7).

לשאלת ב"כ הנאשם מדוע רק המתלוננת מתארת איומים בעוד שאר העדים לא העידו אודות איומים מעין אלה כלל אלא רק על גידופים וקללות, השיבה עטרה כי אכן היו איומים וכי לא הייתה ניגשת למשטרה על קללות בלבד (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 10, שורות 17-24).

6. אמרת הנאשם הוגשה בהסכמה וסומנה **ת/2**.

הנאשם תיאר כי נכנס למקום וביקש מהמתדלקת לפתוח את המשאבה בעבור 200 ₪, בעוד אשתו מחכה בחוץ ובינתיים עשה סיבוב עם ילדתו וזו לקחה שוקולד "קינדר". לאחר מס' דקות שב לקופה לשלם והבין שהרכב לא תודלק. במועד זה המתלוננת אמרה שהתשלום הוא מראש. הנאשם מתאר שאמר לה שהוא במקום כבר מס' דקות ומדוע לא אמרו לו קודם. לדבריו, עטרה השיבה לו **"איך אתה מדבר?"** ומכאן החל הוויכוח. לדבריו עטרה דיברה אליו לא יפה וסרבה לשרת אותו ואף אמרה לו מילה בסגנון **"קוף או משהו כזה"** (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 23, שורות 7-30).

באשר לשוקולדים אמר הנאשם כי היה בכיוון היציאה מהחנות וראה את השוקולדים בידי בתו הקטנה ולכן לקח אותם מידיה וזרק אותם לכיוון דוכן השוקולדים ולא לכיוון המתדלקת עצמה (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 23, שורות 31-35 ועמ' 24 שורה 1).

לשאלת ב"כ הנאשם אם היה בחנות אדם שתפס את הנאשם וסובב אותו, העיד הנאשם כי היה בחור שניסה להרגיעו וציין שהוא קצין משטרה. לאחר מכן הוסיף שאינו זוכר שהיה אדם נוסף שתפס אותו (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 24, שורות 10-17).

בחקירתו הנגדית הדגיש שהמתדלקת לא אמרה לו שהתשלום מראש ולכן המשיך לטייל בחנות עם בתו הקטנה ורק לאחר 7 או 8 דקות, הבחין שלא פתחו את המשאבה (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 25, שורות 10-15). או אז, ביקש מן המתלוננת שרות אך זו לא הסכימה לשרתו על רקע הוויכוח. הנאשם תיאר שסיטואציה של היתקעות עם הרכב הלחיצה אותו, במיוחד כששני ילדיו הקטנים עמו ברכב (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 25, שורות 17-25).

הנאשם מאשר בעדותו שגידף את המתלוננת וציין **"כן, אני מגדף, כמו שהיא גידפה אותי, אני גידפתי אותה בחזרה אבל בצורה לא נעימה ובגלל זה ניצלתי את הבמה הזאת והתנצלתי בפניה והיא קיבלתה את זה בחיוב באמת והלכה בחיובי ואני הייתי מבסוט והיה לי כייף על הלב שהילדה הקטנה הזאת הלכה בחיובי ועם חיוך"**. לשאלת ב"כ המאשימה אם אמר לה את האיומים להם היא טוענת, אמר ש"אין מצב" שיאמר זאת וכי הוא אדם בוגר ש"שומר על עצמו" וכי אין אפשרות שיאמר זאת לילדה בת 17 (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 26).

בהמשך הוסיף כי הוא מבין ש"התנהגתי לא יפה אבל אין מצב שאיימתי" (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 27, שורות 1-11).

ב"כ המאשימה שאל את הנאשם מה זרק מידי, והנאשם אמר לו שזרק את ה"קינדר" שהיה אצל בתו אך לא זרק לכיוון המתדלקת (פרוטוקול מיום 25/9/16, עמ' 29, שורות 19-23).

לשאלת ב"כ המאשימה האם אמר לעטרה שידאג לפטרה, השיב הנאשם **"כן את זה אני זוכר רציתי לבוא**

למנהל עצמו כי לא קיבלתי שרות ועקב כך "נתקע" בניצנים ללא דלק (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 30, שורות 22-25).

7. בעדותה של הגב' דריה ז'נצ'וק (להלן: "**דריה**"), מסרה כי בתאריך 18/1/16 עבדה יחד עם המתלוננת במשמרת ערב במקום. כשהנאשם הגיע, ביקש ממנה לפתוח את משאבת הדלק וביקש קפה ולאחר מכן החל להסתובב עם ילדיו בחנות. לאחר התפתחות הוויכוח דריה מתארת שהנאשם התעצבן ונאמרו על ידו אמירות בסגנון "**יא בת זונה, יא שמנה ומכוערת, את לא תגידי לי מה לעשות, אם אני ארצה אני אזרוק לך את הכסף**" ובנסיבות אלו עטרה לא הסכימה לקבל ממנו את התשלום ולשרת אותו.

לאחר מכן הנאשם לקח מילדיו את השוקולדים וזרק לכיוון הדלפק שבו עמדה המתלוננת עטרה. דריה תיארה כי במקום היו גם לקוחות נוספים שאחד מהם קצין משטרה שנאמר לנאשם: "**שים לב לאן אתה זורק, אתה כמעט פגעת בי**" (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 16-17, שורות 9 בעמ' 16 עד 8 בעמ' 17). לשאלת ב"כ הנאשם האם גם הקצין, שאומר לנאשם להיזהר כי הוא כמעט פגע בו, מבין שהנאשם מתכוון להחזיר את השוקולד ולא בהכרח לפגוע במישהו, ענתה דריה כי כשהנאשם זרק את השוקולד הוא לא התכוון לפגוע "**אלא פשוט רצה להחזיר את השוקולד אבל זה יצא לו בתנופה של... זו הייתה תנועה די אלימה**" (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 18, שורות 18-23).

8. בהודעתה של הגב' עירית מימון גרושתו של הנאשם, שהוגשה בהסכמה כחקירה ראשית ע"י המאשימה וסומנה **ת/1**. שם מסרה כי בנסיבות שתוארו, הנאשם והילדים יצאו מהרכב ונכנסו לחנות והיא חיכתה ליד משאבת הדלק. עירית סיפרה כי חיכתה די הרבה זמן ומשאבת הדלק לא נפתחה, ואז ראתה את הוויכוח בין הנאשם למתלוננת וניגשה לחנות. עירית מתארת שבנה הגדול נלחץ מאוד ולכן לקחה את ילדיה לרכב והנאשם נכנס גם הוא והם נסעו מהמקום.

בעדותה במשטרה סיפרה עירית שלא שמעה בעצמה דבר מהתרחשות הוויכוח, למעט שהנאשם אמר למתדלקת "**שמנה, מכוערת, אני אדאג שיפטרו אותך**". לשאלת החוקר האם שמעה את הנאשם מאיים באיומים שלעיל, אמרה שלא. לשאלת החוקר אם ראתה שהנאשם זרק משהו בחנות, ענתה שהיא חושבת שזרק משהו בדמות סוכריות לכיוון המתדלקת שעמדה מאחורי הדלפק אולם זה לא פגע בה, אלא לידה מצד שמאל (הודעת עדה מיום 29/1/14, שורה 22). כל זאת ראתה עירית ממרחק של 10 מטרים ליד הרכב. בחקירה הנגדית הוסיפה כי הנאשם הסביר לה שרצה להחזיר את הסוכרייה ולא התכוון לפגוע בעטרה (פרוטוקול מתומלל מיום 25/9/16, עמ' 20, שורות 17-26).

9. עבירת האיומים קבועה בסעיף 192 לחוק העונשין ושלפיו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו,

שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו- מאסר שלוש שנים".

בענייננו, נטען שהאיומים היו בעל פה, ועל המאשימה להוכיח היסוד העובדתי תחילה ושאכן נאמרו המילים כנטען בכתב האישום.

היסוד הנפשי "בכוונה" ומשמעותו "במטרה" מתוך שאיפה להשיג את ההפחדה או ההקנטה (ראו למשל המובא בענין ת"פ (אשדוד) 1162-09 מ"י נ' אילן שמחי, פורסם בנבו).

הן דריה והן עירית מעידות אך על אמרה בסגנון "אני אדאג לפטר אותך" וגידופים נוספים שאינם בבחינת איום.

על אף שעל פי פקודת הראיות יכול בית המשפט לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה כאשר מדובר בסיטואציה של "מילה כנגד מילה", נקבע בפסיקה כי על בית המשפט לשקול את ערכה של העדות היחידה "בשבע עיניים", מעל ומעבר לזהירות שלה הוא נדרש כרגיל וכן עליו לתת את דעתו על הסתירות והפגמים שהוא מגלה בה ואם מצא כאלו, והגיע למסקנה כי אמת הם הדברים, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגרסה מתייבשת עם אותן תהיות ואי דיוקים (ע"פ 509/76 צסיס נ' מדינת ישראל, פד לא(3) 735, 733; ו- ע"פ 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פד נט(1) 385, 409 המאזכר אותו).

בנסיבות שתוארו לעיל, נותרה עדות המתלוננת כעדות יחידה לענין האמירה המיוחסת לנאשם "אני אתפוס אותך, אני אפוצץ אותך במכות...", ומי שהיו בטווח שמיעה לא העידו כי שמעו אמירות שכאלה מפני הנאשם, אף לא עדת התביעה דריה. אי לכך, נותרה עדות המתלוננת בהקשר זה עדות יחידה.

בענייננו, גרסת המתלוננת סבירה בעיני, אך בהנתן שעסקינן בהליך פלילי, עלה בידי הנאשם לעורר הספק הסביר הנצרך לזיכוי ולא אוכל על פי עדות יחידה לקבוע ממצא פוזיטיבי כנגד הנאשם לענין הדברים שיוחסו לו "אפוצץ אותך במכות", על יסוד עדותה היחידה של המתלוננת, בנסיבות שפורטו לעיל.

10. לענין השאלה האם הביטוי "אני אדאג לפטר אותך" מהווה איום כנדרש בסעיף החוק, כב' השופטת ביניש בוחנת בהרחבה רכיבי עבירת האיום, נקבע כי בשל התנגשות בין ערך חופש הביטוי לבין הערכים הקשורים בהגנה על שלווה הנפש, בטחונו וחירותו של אדם, קשה לעיתים לקבוע במדויק אילו תכנים יעלו כדי איום ואילו לא (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מ"י, תק-על 206(1), 66, שם).

ועוד, לא די שיאמרו דברים שיש בהם כדי להפחיד או להקניט אלא יש צורך שיאמרו דברים "שלא כדין". בענייננו זכות התלונה שתביא לפיטורין, שהיא אמירה בדבר כוונה אפשרית לשמוש בזכות לגטימית- כדין, בנסיבות שבפננו, אמירות שאינן מגבשות במידה הנדרשת בפלילים, עבירת איום. (ראו למשל דברי כב' השופטת רובין לביא בת"פ 1162-09 מ"י נ' אילן שמחי, לענין האמרות הצריכות להיות אמרות מאיימות "על פי החוק"

והדברים המובאים שם).

11. לעניין עבירת ניסיון התקיפה, כאמור, אני מזכה את הנאשם מעבירה זו באופן מלא.

המתלוננת העידה, כפי שפורט, כי השוקולדים נזרקו לעברה במטרה לפגוע בה ואילו הנאשם טוען שזרק לעבר הדוכן כדי להחזירם למקום.

לא מצאתי ראיה התומכת בגרסת המתלוננת לענין הכוונה הפלילית המיוחסת לנאשם. עדות דריה כפי שפורטה לעיל, ממנה עולה, שהשלכה נעשתה שלא במטרה לפגוע בחברתה, תומכת דווקא בגרסת הנאשם.

אין חולק כי עסקינן בעבירת ניסיון והגרסה אותה העלה הנאשם שלפיה התכוון לצאת מן המקום תוך שזרק, בבחינת מחזיר, את הממתק שבתו לקחה, סבירה בעיני ולא אוכל לקבוע כי מעשהו של הנאשם נעשה מתוך כונה פלילית לבצע עבירת תקיפה.

12. בשולי הדברים אומר כי ב"כ הנאשם ביקשה לזכות את הנאשם מהסיבה שהאמרות הנטענות הן זוטי דברים. לא כך הדבר בעיני ולא מטעם זה הזכוי כאמור.

יאמר עוד, כי התנהגות הנאשם, כפי שהבין זאת בעצמו, היתה פוגענית כלפי המתלוננת ואכן המתלוננת חוותה הארוע כפוגע ומשפיל, עם זאת, לא הוכח, בנסיבות שתוארו לעיל, במידה הנדרשת בפלילים כי מעשיו מהווים עבירה פלילית.

13. לאור האמור לעיל, זוכה הנאשם מעבירת ניסיון התקיפה ומחמת הספק מעבירת האיום.

הנני מתנצלת בפני הצדדים, נוכח השהוי במתן ההחלטה דנן, עקב מעברי לכהן בבימ"ש אחר. המזכירות תשלח העתק לב"כ הצדדים.

ניתן בהעדר, י"ד שבט, תשע"ז יום שישי 10 פברואר 2017